RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr.2004/40 Mo

i n d e k l a c h t nr. 2003.4162 (121.03)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft bij verzekeraar een verzekering voor zijn personenauto gesloten. Op de verzekering zijn algemene en een aantal aanvullende voorwaarden van toepassing. In artikel 1 van de algemene voorwaarden is 'dagwaarde' omschreven als 'de waarde van de auto vlak vóór het voorval' en is 'restantwaarde omschreven als 'dat is wat de auto nog waard is ná het voorval'.

Artikel 3 van een van de aanvullende voorwaarden luidt, voor zover hier van belang:
'(…) Bij *gedeeltelijke* vernietiging of beschadiging van de auto vergoedt (verzekeraar) de kosten van herstel, echter tot ten hoogste het verschil tussen de dagwaarde en de restantwaarde van de auto (…). Bij een groter verschil, en ook bij *totale* vernietiging van de auto, is sprake van totaal verlies en wordt dus nooit meer dan genoemd verschil tussen dagwaarde en restantwaarde uitgekeerd.'

In augustus 2002 is de auto twee maal beschadigd, de eerste maal door hagel en de tweede maal bij een aanrijding. Ten tijde van de aanrijding was de hagelschade niet hersteld.

De klacht

De auto van klager is begin augustus 2002 in Italië door hagel beschadigd. Een expert heeft deze schade omstreeks 19 augustus 2002 vastgesteld op € 3.016,78. Verzekeraar heeft dit bedrag overgemaakt. Tevens is met een autoschadebedrijf een afspraak gemaakt om de schade te herstellen. Dit bedrijf, dat het enige in de regio is dat expertise heeft op het gebied van herstel van hagelschade, had het in die periode erg druk met het restylen van auto's, zodat de auto van klager pas twee weken later kon worden hersteld. Op 22 augustus 2002, voordat de hagelschade kon worden hersteld, werd de auto van achteren aangereden. De expert heeft deze (tweede) schade vastgesteld op € 3.102,69 en is daarbij uitgegaan van een dagwaarde van € 7.500,-, verminderd met de

hagelschade van € 3.016,78. Daarmee kwam de dagwaarde uit op een bedrag van € 4.483,22. De restwaarde werd vastgesteld op € 2.700,-. Voor de tweede schade is derhalve een bedrag van € 1.783,22 overgemaakt. Wanneer het bedrag van de hagelschade niet van de dagwaarde zou zijn afgetrokken, zou verzekeraar € 3.102,69 hebben overgemaakt.

Klager begrijpt dat normaal gesproken de dagwaarde op de hiervoor bedoelde wijze wordt vastgesteld. Feitelijk was de dagwaarde op het moment van de tweede schade ook inderdaad € 4.483,22. Volgens klager is deze wijze van schadevaststelling echter in strijd met de redelijkheid en de billijkheid, omdat het bedrag van de hagelschade al was overgemaakt en klager de intentie had de hagelschade te laten herstellen. Een afspraak daartoe was immers al gemaakt en de omstandigheid dat de auto ten tijde van de aanrijding nog niet was hersteld, ligt buiten klagers schuld.

Het standpunt van verzekeraar

Klager kan zich niet verenigen met de wijze waarop verzekeraar zijn (tweede) schade van 22 augustus 2002 heeft vastgesteld. Verzekeraar heeft bij het vaststellen van deze schade rekening gehouden met de op 3 augustus 2002 voorgevallen (nog niet herstelde) schade en klager meent dat dit in strijd is met de redelijkheid en billijkheid.

De schade die klager door de hagelschade heeft geleden, is wat zijn vermogenspositie betreft door de uitkering opgeheven, omdat klager daarmee een bedrag heeft ontvangen ter grootte van de herstelkosten. Dit geldt echter niet voor het verzekerde object. De beschadigingen waren immers nog niet hersteld. Aan het object dient in dat geval een lagere waarde te worden toegekend. In artikel 3 van de aanvullende verzekeringsvoorwaarden is bepaald dat de kosten van herstel worden beperkt tot ten hoogste het verschil tussen de dagwaarde (de waarde vlak vóór het voorval) en de restantwaarde van de auto. De omstandig-heid dat klager nog niet in de gelegenheid was de hagelschade te laten herstellen neemt niet weg dat bij het vaststellen van de aanrijdingschade rekening dient te worden gehouden met de op dat moment al bestaande hagelschade. De expert heeft hiermee dan ook terecht rekening gehouden. Diens opvattingen zijn door de contra-expert onderschreven. Indien de opvatting van klager zou worden gevolgd, zou € 3.016,78 (inclusief het eigen risico van klager) plus € 3.102,69 worden uitgekeerd. Met de som van deze uitkeringen zou de vóór de eerste gebeurtenis vastgestelde dagwaarde (in geheel onbeschadigde staat) van € 7.500,- minus de na de gebeurtenissen vastgestelde restantwaarde van € 2.700,-, worden overschreden.

Het commentaar van klager

Na kennisneming van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Klager verwijt verzekeraar dat hij in het onderhavige geval van twee elkaar opvolgende schades onredelijk en onbillijk heeft gehandeld door bij de vaststelling van de dagwaarde van de auto na de tweede schade in aanmerking te nemen dat de eerste schade nog niet was hersteld, terwijl klager wel de intentie had om de eerste schade te laten herstellen.
2. De Raad acht het verweten standpunt verdedigbaar. Verzekeraar heeft uitgaande van de omschrijving van het begrip ‘dagwaarde’ in de verzekeringsvoorwaarden, hiervoor

onder Inleiding geciteerd, de waarde van de auto bij de tweede schade in redelijkheid kunnen vaststellen op basis van de staat waarin de auto zich toen bevond, derhalve op € 4.483,22, en vervolgens op grond van (het eveneens geciteerde) artikel 3 van de aanvullende voorwaarden in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de uitkering ter zake van de tweede schade is beperkt tot € 1.783,22.
3. Verzekeraar heeft door dit standpunt in te nemen de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad, zodat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 10 mei 2004 door mr. M.M. Mendel, voorzitter, mr. D.H. Beukenhorst, drs. C.W.L. de Bouter, mr. R. Cleton en mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)